

Laat de nijdt heur gal uitbraken,
En besmetten oudt en jong,
Laat zij de eëlste kunsten laken
En verdoemen door heur tong;
Laat zij woeden, laat zij muiten,
Laat heur lasterzieke taal
Die bezwalken altemaal,
Niets is magtig haar te stuiten,
Schoon zij al de poëzij
Tracht van allen kant te omringen,
Zij zal altijd even blij,
Even vrolijk, Iö zingen,
En sweeft dus ten wolken in,
Als een zwaan op hare pennen,
Veilig voor het bitze schennen
Van haar snode Vijandin.

Toen Kornelis van der Pot gestorven was, deed *Natura et Arte* een dunnen kwarto-bundel verschijnen waarin Smits, W. van der Pot, De Haes, Van der Vliet en Versteeg elk in een lijkdicht hun besten vriend en kunstgenoot herdachten. De laatste noemt hem zijn boezemvriend, zijn Jonathan, en spreekt met bewondering over een drama in verzen „Thezeus, de Atheensche Prinse”, „zoo grootsch gekleedt in Nederduitsch gewaedt”. Kornelis van der Pot had het uit het Fransch van De la Fosse vertaald, maar mocht de uitgave niet beleven. Het is te begrijpen dat het vers van zijn broer Willem meer dan de andere uiting is van diepe smart. Een paar strofen:

O jonge zon! te vroeg verdwenen,
Hoe streelde uw glansrijk morgenlicht
Met schoone stralen elks gezicht!
Wat doet uw ondergang ons weenen!

O kus! de laatste, van die lippen,
Zoo vaak aan mijne vastgehecht!
Hoe teeder waart gij! hoe oprecht!
Mijn ziel scheen met u heen te glippen.